

Doctor Danés

Fulla Electoral

DE LA «JOVENTUT NACIONALISTA»

N.º 1

Olot 20 Maig

1919

EL CANDIDAT REGIONALISTA

La renúncia del Dr. Fàbregas a presentar-se novament per candidat en aquest districte, ha estat molt sentida en nostra comarca, on en tant poc temps, nostre il·lustre amic s'havia conquerit un prestigi per la seva labor meritíssima.

Però vist que el fonament de aquesta decissió està en l'estat de la seva salut, i en lo malament que li prova al Dr. Fàbregas el clima de Madrid, ont s'hi posava malalt cada volta que les exigències del càrrec li feien permaneixen una temporada, no hi ha hagut altre remei que acceptar dita renúncia i recaptar de altre patrici de bona voluntat el sacrifici de demanar en nom del sentiment catalanista el plebiscit del districte d'Olot.

L'excel·lent amic de la causa de Catalunya

D. Pere Sacrest i Dussol

fabricant de Les Planes, omplirà aquest lloc i tenim l'honor de fer-vos-en la presentació amb aquestes ratlles.

Pertany a la nova generació d'industrials que amb son seny precisament català i amb l'amplitut d'horitzons d'homes moderns han sabut fer creixer la indústria de nostra terra, fomentant la riquesa del país.

Home comprensiu de les corrents modernes ha sabut secundar les aspiracions dels seus obrers, donant satisfacció a les seves creixents necessitats, materials i morals. El magnífic edifici escolar aixecat a Les Planes, és una mostra del seu afany per a millorar la educació del poble, i de seguir les modernes corrents en matèria d'ensenyança.

La joventut de nostre candidat és una nota afalagadora. Joventut d'energies i joventut de idees. Lluny de nosaltres les idees encarcerades encare en els motllos del passat segle; lluny de nosaltres les cursileries de la *gente bien* o els esporugiments de la gent reclusa. La idea nobilíssima de Catalunya-nació, te en nostre candidat un franc defensor; son vot sempre serà a favor dels interessos de nostra terra. En aquestes hores decisives, és precís que la nostra ferma voluntat de regir-nos de manera autònoma i conforme a nostra manera de ser trovi en nostres enviats a Les Corts una franca manifestació, doncs és quasi segur que en elles s'hi plantejarà i resoldrà nostre capital problema.

Don Pere Sacrest Dussol representarà en aquella hora la íntegra catalanitat de nostre districte.

¡CATALANS DEL DISTRICTE D'OLOT!

Estem en moments de suprema transcendència per a el gloriós avenir de Catalunya.

Pendent de solució el problema català, etern pesombre dels partits centralistes, ha vingut la solució disolució de les Corts.

Sobre la taula de la Cambra Popular està encare per a discutir i convertir-se en llei del regne, l'Estatut Català aprovat pels representants del noranta vuit per cent dels municipis catalans i engendrat en un moment de efusió de parits,

Danés
D. Danés
N.º 17927

de cor i de voluntats catalanes en el passat Octubre, allà en la magna Assemblea tinguda a Barcelona en el Palau de la Generalitat Catalana. El refús o l'aprovació definitiva d'aquell Estatut, vera base de la reconstitució integral de nostra Catalunya, serà, no'n dubtem, el problema que hauràn de resoldre les noves Corts que en aquets instants anem a elegir. Així ho ha regonegut el propi Sr. Mauro, al tractar de resucitar el seu projecte d'Administració local.

El problema viu, el que exaltarà de nou les passions, serà el problema de la llibertat de Catalunya, el problema de la seva autonomia.

¡Olotins! Catalans d'aquesta comarca. ¡Se tracta d'aquell problema que tant apassionada-

ment vos feu vibrar, quan per apagar la vostra veu, l'exteriorisació del vostre sentir, fins se vos va privar d'ostentar els llassos amb la bandera catalana. Recordeu-los aquells dies!

¡Olotins! Catalans d'aquesta comarca! Es tracta del problema de la vida o mort de nostra pàtria. Aquest és el que teniu en vostres mans. O amb un esforç suprem aconseguim ara, enviant al Congrés un estol d'apassionats catalans, la reivindicació de Catalunya, trencant amb forta embranzida els llassos que l'endogalen o per sempre serem sotmesos sota el jou centralista, aplicant-se a nosaltres aquell *finis Poloniae*, que tingué per tants anys soterrada a n'aquella nacionalitat.

LA CANDIDATURA ANTI-CATALANA

D. Lluís Pons i Tusquets, presenta sa candidatura enfront de la nacionalista.

D. Lluís Pons i Tusquets és una persona honorable del qual privada ni publicament res de mal sabem dir-ne, si les seves idees no responguessin a una revellida concepció política.

Però no podem dir el mateix de la significació política i electoral, amb que es presenta a demanar els sufragis dels electors olotins.

Amb tot i les diferents significacions que s'han atribuït a la candidatura del Sr. Pons,—carlina, maurina, Defensa social, Unió monàrquica,—cap d'elles representa el seu veritable significat com el nom de *candidatura anti-catalana* amb que tothom la regoneix.

Ho diu clarament el conglomerat dels elements que la mantenen, format en sa major part per els partidaris de l'únic diputat provincial,—reste de l'antigua política,—que ha dut el seu coratge contra l'esperit de Catalunya a no voler assistir ni una sola vegada a les sessions de la Mancomunitat, orgue capdal de Catalunya i germen de la futura nacionalitat, i per els carlins de per aquí, del tipus mellista, enemics del grupo català del «Correo Catalán» i seguidors del mesquiníssim esqueix gironí, representat per «El Norte» de llarga i policromada història. Ho confirma el

setmanari local que la defensa, «La Tradició Catalana», que a pesar de la disfressa de Regionalisme catòlic ensenya a tothora la seva nuesa «anticatalana» malparlant de la Mancomunitat i dels homes representatius de Catalunya que tant s'esforcen per lliurar-la del feixuc agarrotament centralista, i callant, en canvi quant Catalunya en pes laborava el seu Estatut i reclamava de les Corts la seva aprovació.

I si encare aixó no fos prou demostratiu, hi ha la filiació i entusiasme del Sr. Pons per el grup anomenat «Comité de Defensa Social» del qual és orgue «La Gazeta de Catalunya» periodiquet únic en l'atreuiment de combatre l'Assemblea de Municipis Catalans i l'Estatut que elaboraren i que no's cansa en llençar planyívoles lamentacions d'enyor per els temps benaurats del torn pacífic dels partits i el caciquisme dels Planes i Casals. Naturalment, els seus redactors quasi tots son castellans.

Devant d'aquest significat, de la candidatura del Sr. Pons, representativa d'un moviment d'invasió, ordenat des de les terres castellanes per a ofegar la llegítima representació de Catalunya i el seu franc voler, i dur la nostra representació engrillonada novament als peus del Centralisme, és precis que tots ens redrecem i recordant nos

del Estatut Català que obtingué el plebiscit unànim dels municipis oïfins, qual Estatut enclou la potència de un demà venturós per nostra terra, donem nostre decidit sufragi per a un representant del districte que en ésser a Madrid recordi que els interessos de nostre país no li permeten

afalagar als que tant temps ha, malmenen els destins del estat Espanyol. sinó que's recordi que a Catalunya li falta molt encara per a restaurar la seva llegítima personalitat nacional.

Veus aquí el dilema: Votar contra Catalunya o votar per Catalunya.

D'UN ARTICLE D'EN DURAN I VENTOSA

Del article publicat a «El Sol» per l'ilustre patriota D. Lluís Duran i Ventosa ne copiem el fragment que segueix.

«La nota culminante de la campanya electoral que empieza será la nueva afirmación de la voluntad de Cataluña de obtener su autonomía. Y no es aventurado anticipar que esta misma nota, brillante e indiscutible, será la del resultado final de las próximas elecciones, en su conjunto.

Basta para predecirlo tener en cuenta la situación de las diversas agrupaciones políticas de Cataluña. Ni uno solo de los partidos que cuentan con masas más o menos importantes de opinión, ha dejado de hacer, repetidamente, manifestaciones decisivas de su adhesión al movimiento autonomista. Y todos ellos, al empezar la campanya electoral, es probable que acentúen, en vez de atenuar, una característica política, que saben es grata a todo elector catalán.

Quedan únicamente al margen de esta tendencia general, dos elementos políticos, cuya influencia en la opinión pública catalana es insignificante. De una parte, los disidentes del partido tradicionalista, que se han separado de D. Jaime, y parece que siguen las inspiraciones de Vázquez de Mella; de otra, el inexplicable conglomerado conocido con el nombre de Unión Monárquica Nacional, en que figuran nombres caracterizados del maurismo y representantes de las tendencias político-católicas de los Centros de Defensa Social; junto con los delegados, en Barcelona, del flamante jefe del nuevo partido democrático-radical, don Santiago Alba: conglomerado sin sustantividad política, seguramente sin mas aglutinante que el odio, y quizás podría decirse mas exactamente, que la envidia a la fuerza y al prestigio de la «Lliga Regionalista».

En el partido tradicionalista catalán, desde hace

mucho tiempo, existian dos tendencias. La mayor y mejor parte de la agrupación, casi en su totalidad, en Barcelona y en gran proporción en aquellas comarcas en que tiene todavía fuerza el tradicionalismo, sentía el problema catalán, en una conformidad casi absoluta a la Lliga Regionalista, preconizando las soluciones autonomistas, con sincera convicción y entusiasmo verdadero. Otra parte, con tendencias más reaccionarias, mantenedora del principio absolutista, se ha sentido casi siempre incompatible con el movimiento regionalista: algunos de sus elementos, por su origen o por su compleción intelectual, no podía llegar a entender el fundamento doctrinal; otros, se han opuesto siempre a éste, por razones de carácter local y personal, muchas veces, precisamente, por proceder más o menos directamente de las propias filas del tradicionalismo, los elementos que en sus comarcas más entusiasmo demuestran por la causa ideal de Cataluña, mantenida en toda su pureza, sin adiciones de accidentalidades políticas.

Llegado el momento de la división del partido, ha sucedido lo natural. Los elementos que ya coincidían han figurado juntos, a una y otra parte de la divisoria; y aun cuando la escisión no tuvo lugar a base de la cuestión regional, sino de preferencias internacionales, han quedado junto a don Jaime, todos o casi todos los que simpatizaban con el regionalismo, y los enemigos de éste han quedado con Vázquez Mella. Pero para tenerlo en cuenta al predecir el resultado de las futuras elecciones, basta recordar que ya en las pasadas se exteriorizó en forma velada esta división, y los tradicionalistas que lucharon de acuerdo con la Lliga Regionalista obtuvieron dos actas de diputado a Cortes y dos de senador, sucumbiendo en cambio en la lucha electoral los dos candidatos tradicionalistas que se presentaron frente a los regionalistas.»

LA RECEPCIÓ DELS TRENTA NOU

Definitivament aquesta vegada ens quedarem sense *Fulla dels Quaranta*.

Els directors de la candidatura anticatalana, després de molt buscar, no han pogut trobar prou firmes per a arribar a tant popular número.

Enlloc de la fulla, els directors, que mai s'espanten, varen determinar rebre al seu candidat en pública manifestació i convocades i reunides

les hosts, aconseguiren arribar al número rodó i exacte de trenta nou. Ni un més ni un menys.

Temerosos de que la càntitat numèrica no impressionés a la opinió pública com ho feu l'altra vegada la popular *Fulla dels quaranta*, optaren per a donar a la recepció cert aspecte marcial, afilerant-se de cinc en cinc i mantinguent-se, acompassadament, a certa distància.

A LA LLIGA REGIONALISTA

Els locals de la Lliga Regionalista es trovaven dissapte pleníssims al fer-s'hi la presentació del candidat, D. Pere Sacrest. L'entusiasme caldejava l'ambient.

En breus i fogosos parlaments el president de la Lliga i un representant de la Joventut Nacionalista donaren compte als socis de la situació política actual i de l'aspecte de la lluita electoral. Presentaren al candidat de qui feren resaltar son esperit social i democràtic i son fervent patriotisme. Feren comparança amb la candidatura adversària moguda solsament per un odi i representativa d'una política estèril.

D. Pere Sacrest en un inflammat parlament exposà les seves conviccions nacionalistes, la necessitat de que el governament de Catalunya estigui en mans dels catalans, doncs ell en sa gestió d'alcalde de Las Planas havia pogut veure que l'acció del govern centralista no consistia sino en posar entrebancs a totes les iniciatives. Acabà fent un oferiment de totes ses activitats i de son valer per la causa de Catalunya. Una ovació acullí les entusiastes paraules del candidat. La reunió va disoldres als crits de ¡Visca Catalunya!

NOTES

Diumenge arribà a nostra ciutat per a laborar en favor de la candidatura de D. Pere Sacrest, nostre il·lustre ex-diputat Dr. D. Francesc Fàbregas. Desitgem a nostre amic una felix estada entre nosaltres.

La candidatura de D. Lluís Pons i Tusquets, per ella mateixa, tindria una votació tristíssima. Però aixó, els senyors puritans de la extrema dreta ja ho sabien per endavant. Calia pensar per tant en la manerade fer-la surar amb dignitat o sense. Lo de menys son les simpaties; lo important és l'apoi governamental i l'ametrallament platejat del districte. Amb aquest procediment que segons sembla es predica *urbi et orbi* com a més eficaç creuen guanyar... o fer menys dolorosa la seva derrota.

De que s'equivoquen n'es la prova el fàstig, amb que tot el districte sent a parlar del merca-deig que s'intenta. El patriotisme de la comarca

d'Olot se farà palès contra tota aqueixa mena de trafiques amb que rebrota el vell caciquisme.

Feien costat al Sr. Pons en la seva arribada dos candidats derrotats ultimament, l'un a diputat a Corts, l'altre a regidor. ¡Mal presagi!

Per les deixadeses del govern que no sab portar amb dignitat la seva responsabilitat, a Barcelona ha quedat quasi sense pa, i per les concupiscencies dels ministres amb fins electorals, s'ha desviat la ruta d'alguns vaixells que portaven blat a Barcelona, fent-lo desembarcar en altres ports, i allargant el malestar de la capital de Catalunya.

Aquesta és la representació de la política que preconitzen els defensors de candidatures amigues del Centralisme.

Imp. de P. Aubert, carrer Nou de Sant Antoni—Olot.